ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

Z "PÍSNÍ KOSMICKÝCH".

Jan Neruda.

Věřte, že také hvězdičky
mnoho, ba mnoho bolí,
každá si s námi naříká
slzavé na údolí.

Mají svou drsnou lopotou,
toží se, běží, svítí,
stotisíc mil vám přiběhnou
pro kousek živobytí.

Do únavy se lopotí,
trýzní svá zlatá těla,
kosmický prach si stírají
se vznešeného čela.

POVINNOST A ČAS.

Čím více stárneme, tím rychleji nám leta míjí a tím více poznáváme, že jsme velmi málo ještě vykonali a že jest ještě mnoho, co bychom měli vykonati!

Dokud je člověk mlád, tož ta leta se zdají k nedočkání dlouhá, rok se zdá věčností, nemůžeme se dočkati až povyrostem a jsme plnoletí, až si zařídíme svůj vlastní krb. Avšak jakmile se to stane, tož nastanou starosti a práce tolik, že čas při tom kvapí a nežli se nadějeme, máme několik těch křížků na zádech, a pak teprv začneme s časem počítati, neboť již nemůžeme stačiti a přec jest ještě tolik práce zanedbané a nedokončené.

Jest mezi námi mnoho těch, kteří se mnoho roků připravovali ku vykonání díla, které mohlo být pro lid prospěšné, však stálým odkládáním leta uběhla, přišla nemoc a — konečné smrt a práce ona ostala nedokončena, dobré myšlénky se rozplynuly, byly pochovány zároveň s osobou, která, kdyby nebyla odkládala, mohla dílo vykonati a tím lidstvu mnoho prospěti.

Jest na tom dosti, když jsou nám předčasnou smrtí vyrváni mladí talentovaní lidé a s nimi pochována dobrá práce, kterou by byli světu udělili. Nač ještě zúmyslně pochovávati to, co jest možno poslati mezi lid, by on z toho těžil?

Proto, kdo máš dobrou myšlenku, kus své zkušenosti, která by byla prospěšná lidu, neodkládej, až bude pozdě, vykonej dílo — dokud ještě čas!

* * *

Jsou mezi námi dobří i zlí lidé. Však u sebe sám každý se cítí, že koná práci dobrou a správnou, neboť jeho povaha mu 'snad' tak velí.

A věru jest to tak dobře, neboť nebýti těch rozdílů, nebylo by vzpružení, nebylo by v nás tolik života a činnosti, byl by život náš zkrátka — moc jednotvárný a pohodlný. Kdyby nebylo těch zlých, nebylo by ani těch dobrých, neboť bychom nepoznali rozdílů. — Každé zlo má též své dobro, a vše jest na světě ku nějakému prospěchu.

Tak jako mezi zvířaty a mezi živočišstvem nalézáme tyto rozdíly, tak též i v rostlinstvu jsou kontrasty!

Marie Nesibová, Farwell, Neb., 1. února 1915. — Ctěná paní pořadatelko, předně přijměte můj srdečný pozdrav! Doufám, že těchto několik mých řádků laskavě vřadíte do "Ženské Hlídky", neboť vždy jakmile nám 'Pokrok' přijde, první co čtu, jest "Ženská Hlídka". Právě co tyto řádky píšu, řádí nám tady sněhová bouře, tak že není možno ani ze stavení vyjíti a při tom sníh hromadí se ve velké závěje a jak tomu vše nasvědčuje, nebudeme se moci ani do města dostati. Vzdor tomu ale nám tak zle ještě není, zvláště u teplých kamen, v nichž dle libosti si topíme. Dále hůře ale vede se zajisté těm ubohým vojínům v bitevní čáře tam v Evropě, kde válka tak zhoubně zuří. Však i ti naši nešťastní krajané v Čechách též musí hojně zimy a hladu snášeti. Jest to přímo hrozné, co se tam děje, na mír ale není ani pomyšlení, ba jest to čím dál tím horší. Myslím, že se zdejších krajanů snad každý někoho má tam v té válce a tu ovšem všichni stejně asi na ně vzpomínáme. Já jsem tam též měla bratra, který ale, hyv na levé ruce zraněn, nyní nachází se doma. Právě jsem od nich dostala dvě psaní a tu mi bratr sděluje, jakých bolestí zakouší a to prý zce ji děkuji a tobě, sestro, též a nemůžeš si ani představit, jakou já nyní mám bolest a pomyšlení, že vždy na ruku budu chromým, mne velice sužuje, neboť práce nebudu schopen a budu muset na svět jen tak nečinně pohlížet a se trápit, že jiní pracují, kdežto já že zahálím a tu velmi často si zapláču. Také se zármutkem vzpomínám na slova, když jste mi říkali, abych za Vámi odejel do Ameriky. Buďte však ujištěni, že nikdy tam na Vás nezapomenu, vzdor velkým starostem, ježto jak Vám známo, rodiče mi velké břemeno na baráku zanechali. Z celé rodiny mám jenom Vás a často na osud stěžuji, proč mne zde těm trampotám zanechal. Arci, na koho co čeká, jistě jej to nemine a proto ať se děje cokoliv, musíme se tomu podřídit a stále jen v lepší budoucnost doufat. — Jsem doma na celoroční dovolené. Ještě Vám jednou vroucně děkujem a přeji všem, by se Vám tam dobře vedlo a aby nikdo z Vás v tomto roce se neroznemohl. Já stále ještě velké bolesti pociťuji. Zatím s Bohem! — Váš

Josef Mueller a Annastazie, moje manželka.

Pozorovatelka, Holyrood, Kans., 30. ledna 1915. — Ctěná redakce a paní pořadatelko! Především přijměte srdečný můj pozdrav a odpusťte, že zase, jak minule již jsem podotkla, spěchám s troškou do mlýna. Nuže, abych nezapomněla, musím Vám všem dát vědět, že zdejší školní dítky připravují se na 19. února uspořádat pěkný bohatý program a za tou příčinou Vás všecky zvu, zvláště pány farmáře a jejich miláčky, byste se dostavili, neboť něco tak pestrého, nanejvýše zábavného neměl by si nikdo nechat ujít. Vstupné bude nepatrné a co hlavního odbývá se to pro školní účel. — Zdejší náš lékař má přítomnou dobu veliké pilno, ježto panuje zde množství nemocí na zápal plic a mezi těmi nalézá se též i paní Anna Stejskalová st. Také p. J. Socha byl upoután na lůžko nemocných, vrátila se mu totiž stará jeho nemoc. — V minulých dnech odbývaly se zde též dva pohřby. — Co toto píši, počasí máme zde velmi mokré; po ulicích stojí tolik vody, že by v ní člověk plavat mohl. Druhý den již panuje zde velká mlha a kdž by se to jen v brzku k lepšímu obrátilo. Prozatím končím a ještě zvu paní pořadatelku, aby též program našich dítek navštívila. S krajanským pozdravem ještě jednou všecky zdravím.

Ctěná paní! Jen přijďte častěji s tou troškou do mlýna, neboť když by každá přišla jen s malou troškou, dohromady by byla hodná troška. Srdečný dík za pozvání a přeji zdar jak morální tak též i finanční ku tak šlechetnému účelu. Srdečně Vás zdraví

Pořadatelka.

Josefina Šimonová, Snohomish, Wash., 7. února. — Ctěná redakce, přijměte všichni pozdrav od nás a zvláště paní pořadatelka, jakož i milé čtenářky, jimž všem přeji štěstí v tomto nastávajícím roce. Tentokráte jsem se s předplatným poněkud opozdila, čehož příčinou vlastně byla moje choroba. Tak to vypadá, jako bych byla vdovou, však nikoliv, neboť můj starouš, co může, tak pro mne odloží. Mnohé čtenářky se tážou, jak jsme se která měly o vánocích. Inu, povím hned! Prosinec byl jasný a dosti teplý ve dne, v noci však byly mrazy, takže co během dne roztálo, v noci zase znovu zamrzlo, což velmi škodlivě působilo na zdraví a mnoho lidí také zde onemocnělo. Také já jsem churavěla, ač před svátky stav můj se zlepšil. Přijely po někud dříve dvě dcery, aby mně vypomohly, ježto u nás bývá zvykem, že na svátky se k nám všichni sjedou — děti, zeťové, snachy a též i jednoho zetě rodiče tentokráte přijeli, takže nás bylo celkem dvacet, počítaje vnuky mezi ně. A tu ovšem všichni vespolek znamenitě se bavili, při tom ale mně právě dobře nebylo, ačkoliv jsem se dosti pokoušela, abych na nohou se udržela. — Dárků jsem dostala hojnost a mile ovšem jsem se i s dětmi potěšila přes to, že nás téměř každý týden někteří přijedou navštívit. Velice lituji oné paní v Čechách, které se tolik po jejích milovaných dítkách stýská. Nyní si myslím, až se to vojsko dostane do Uher, že tam se bude míti dobře, neboť tam mají hojnost slaniny, kukuřice a co toho výborného vína, jehož tam mají plné sklepy. — Draho je všude i zde, ač válka tu ještě není — pytel pšenice pro slepice $3, oves $2.25, takže nikomu se to nevyplácí, neboť za vejce se platí pouze 25c a smetana jde též kvapem dolů. Však to nijak chudému lidu nepomůže, neboť není opět za co kupovat a práce též je zde málo. Šindel je tuze laciný a dříví též, následkem čehož mnoho pil stojí. Nezaměstnaného lidu stále přibývá a prosby o jídla též se množí, tak že musíme míti stále více přichystáno než jen pro nás. Dnes k nám přišel člověk celý umdlený a ten mi pravil, že již celý den před tím ničeho nejedl. S dopisem tímto zároveň přikládám předplatné na "Pokrok" a "Česko-Americký Venkov" a za doplatek pošlete mi jako premii Pečírkův kalendář.

Ctěná paní! Máte radost, když se Vám dítky sjedou všechny domů na svátky a to samo by Vás již mělo uzdraviti. Přeji Vám též vše dobré v tomto roce, jakož i všem Vám milým. Jen přijďte zase brzy mezi nás. S pozdravem

Pořadatelka.

Josie Jirotková, Crete, Neb., 3. února. — Ctěná redakce, přijměte od nás srdečný pozdrav! Jelikož nám došlo předplatné na Pokrok, tedy obnos zasíláme a za premii žádáme kalendář "Amerikán". Musíte nám odpustit, že jsme se tak opozdili; psala bych ráda více, ale nejde mi to nějak dosti od ruky, neboť málo jsem chodila do školy a co umím, tomu jsem se naučila z našeho milého "Pokroku". Srdečně Vás zdravím, jakož i paní pořadatelku, všechny čtenářky a čtenáře!

Ctěná paní! Též i Vy přijměte srdečný pozdrav ode mne a jen pište zase brzy, neboť píšete pěkně. Nečekejte, až budete zase předplácet. Přijďte častěji mezi nás, bude nám veseleji.

Pořadatelka.

Božena Janky.ová, David City, Nebr., 8. února 1915. — Ctěná redakce a milá paní pořadatelko "Ženské Hlídky", přijměte ode mne srdečný pozdrav. Chápu se též péra, bych několika řádky do "Ženské Hlídky" přispěla, vzdor tomu, že raději čtu nežli píšu. Musím se Vám, paní pořadatelko a milé čtenářky, pochlubit, s jakou dychtivostí vždy sáhnu po milém nám všem "Pokroku" a nejprvé ovšem "Ženskou Hlídku" prohlížím, co zase nového v ní je a zdali už teta Vítámvásová píše; však ona stále nic a divím se, co se s ní vlastně stalo a ještě v posledním čísle mě zklamání očekávalo, však ona zase nic a tu se v duchu tážu, co jen se té tetě asi přihodilo?! Zdá se mi, jakoby ta "Hlídka" byla jaksi veselejší, když se tam něco od tety nalézá. Snad se přece hojí těch cikánů, kteří se do jejího sousedství přestěhovali. Ovšem těm není co věřit, proto ale přece alespoň se do "Hlídky" přijďte podívat, bude nás to nejen těšit, ale zhostíme se i té myšlénky, co se totiž s Vámi stalo. Snad dokonce nestůněte?! Pan Sotrab nás přece těšil, že myslí, že teta bude opět brzy v Hlídce. Také pan Sotrab míval vždy pěkný a co hlavního veselý dopis a jak podaření se umí pochlubit se svým kuchařským uměním. Však ještě nám ten svůj předpis nepodal, slíbil totiž, že s námi sdělí, jak on bramborové livance dělá. Však i můj manžel se již ptal dvakráte, zdali pan Šotrab recepis ten udal — snad zapomněl?! Vzpomínala jsem též na paní Lidušku Bartoš-Murphyovou, že již také dávno nepsala a sice bylo to v tom asi týdni, když Vy jste měla paní právě svůj dopis psala; a hle z čista jasna otevru 'Pokrok' a tu v "Ženské Hlídce" dopis Váš spatřím. Milá paní, Vy míváte vždy velmi krásný tak mile psaný dopis; zvláště v místech, kde tomu přidáte také trochu humoru, který vždy miluji a si zapamatuji. Ovšem nynější doba nám toho veselí mnoho nedovoluje, než tu a tam jako zákmit, ale zase následuje žal a starost o naše krajany a přátele tam ve staré vlasti, neboť si myslím, že není snad ani jednoho člověka zde, který by necítil soustrast s trpícími ve staré vlasti. Kde pak jsou paní Nebudová, Kálalová, Žabková, Burešová a jiné vždy čilé a veselé dopisovatelky; nějak jste, milé paní, ochably a zvláště paní Žabková již dávno a dávno ničeho nepsala. Napište milá paní něco z Vašeho nového domova z Prague, Nebr., kde doufám, že jste spokojena a blažena. — Dnes se nám zde sluníčko zase krásně ukazuje; na jak dlouho, to ovšem nevíme, ježto počasí nyní stále se velmi mění. Myslím, že jsme letošní zimu měli celkem velmi studenou a při tom od 6. prosince téměř stále dosti sněhu a závějí a co ledovky na stromech a na všech drátech, takže to bylo i pro lidi dosti nebezpečné; což tak asi celých pět dní trvalo. — Slepice nyní nenesou a pro velkou zimu ani ze slepičáku celé dni nevyjdou, takže nebudeme mít asi žádných kvočen k nasazování na kuřata, neboť až přijde čas nasazovat, naše slepice teprve vejce ponesou. V minulém čísle "Pokroku" četla jsem v "Hlídce" dopis od pí. Malé z Bruno, která mezi jiným psala, že jim slepice hodně vajec nesou. Milá paní, přála bych si vědět, čím jste vaše slepice krmila, že při tak tuhé zimě dosti vám nesly; mně snesly slepice asi čtyři tucty vajec v lednu, však nyní zase není vajíčka ani k spatření vzdor tomu, že je krmím spařeným ovsem, někdy kukuřicí, bramborami a zelím syrovým; též mají udělanou hrabárnu a velké místo, kde se popelejí, když ovšem není příliš velká zima, neboť studená hlína je též asi více ochlazuje. Za to ale když je počasí příjemné, tu je radost na ně pohlížet, jak se dovedou v hlíně povalovat a kde jich je více, zemi zasypávat. — Musela jsem se též zasmát onomu dopisu z Ravenny, v němž onen mladík sděloval, jakou měli švandu ze slepic. Nu, pro dnešek již končím s pozdravem na všecky čtenáře "Pokroku".

Ctěná paní! Též i já Vás srdečně zdravím a děkuji za návštěvu Hlídky. Jen přijďte zase brzy mezi nás.

Pořadatelka.

Frances Otoupalíková, David City, Nebr. — Ctěná redakce Pokroku, jakož i vy milí čtenáři, přijměte srdečný můj pozdrav! Co však mám vám dnes povědít, nějaké zprávy, či co dělám? Věru nevím, co by vás lépe zajímalo. Nejprvé ale podám vám zprávu, týkající se našeho okolí. Posledního ledna začalo být trochu více zima, vločky sněhové poletovaly a vše přimrzalo. Na den prvního února ráno však již se pěkně chumelilo a při tom značný vítr do večera nakupil velké závěje, tak že člověk nemohl ani ven se vydat. Mimo to ale sněhová bouře jiných značných škod zde zavinila. Všecky telefonní sloupy ulámané, tak nemůžeme ani na žádnou stranu telefonovat a jak se dnes p. Ant. Svoboda vyjádřil, ani za šest měsíců všecko se prý nespraví. Dále pravil, že cestou se nemůže ani jeti, ježto jsou cesty polámanými sloupy a dráty zataraseny. Jeden cestující pravil, že u Rising City bouří a sněhovou vánicí bylo škody za padesát tisíc natropeno. Bližšího však sama o tom ničeho nevím. — Dnes byla u mně pí. Procházková a sdělila mi, že její pan manžel jest po dva týdny již těžce nemocen. — Také se zde dnes odbýval pohřeb starého p. Kučery, který přes 80 roků věku svého čítal. Je to lítostné, pomyslíme-li, jak nám ta léta mládí než se nadějeme uplynou a co potom za vše nás očekává, což je hrozné a ať je ten svět, jaký chce, přece jest jen lepší, nežli ta smrt — víte?!! My si ale ovšem nemůžeme pomoci, neboť beze svojí vůle přicházíme na svět a také bez naší vůle opět umíráme. Včera k nám zavítala paní Katy Svobodová, která byla v Omaze nakupovat. Měla ssebou velké škatule a větší zásoby, jež ještě v Brandeisových obchodech koupili, byly jim v bednách poslány na nádraží. Ježto ale telefonní spojení jest zde přerušeno, tu nemohli domů zprávu o svém příjezdu podat a tak p. Svoboda musel jít domů pěšky a ráno teprve s povozem pro zboží přijet. Paní Svobodová měla ssebou též malou holčičku a, jak se vyjádřila, řádí prý na farmách mezi dítkami jakási vyrážka a v tom případě ovšem je radno jednat opatrně a nepouštět se do léčení, když tomu doma nerozumíte. — Srdečně jsem se potěšila zprávou, že je p. Šrámkovi každý den lépe. Však takový člověk zasluhuje, by mu každý přál, neb kde bylo potřeba pomoci, tu byl on vždy na prvém místě. Pan Šrámek přijel sem po těžké nemoci, která jej stihla na jeho pozemcích, a byl tehdy velmi sláb, tak že se nemohl ani na nohách udržet. Však lidé, jak zvěděli, že je doma, tu se k němu zrovna houfně hrnuli a též i já jsem k němu šla. Nikdo nevěděl, že jest tak příliš sláb a proto mu návštěvy působily obtíže, tak že konečně lékař radil, aby k němu nikdo z cizích nebyl připuštěn, ježto stával se tím nervosním. Proto vzali jej do nemocnice, ale i tam jej lidé vyhledávali a tu nezbývalo jiného, nežli že jej na jeho přání převezli do Lincoln, kde nyní očividně se pozdravuje. — Nu a co vy teď, pane Šotrabe, nyní jsme vás chytli. Já myslela, že v tom něco je a teď to na vás vlastní vaše dcera prozradila, že si též rád zažertujete. Tak se nám o tom svěřte; a co to máte s tou společností, což mě jste už nechal? S kým jste spolčen?

Buďte svěží a mladí.

A proč ne? Celý svět nás mrzí a nic nás netěší, pakli nám totiž něco schází. A proč zase churavět, když je pomoc? Užívejte můj kořínkový prášek pro žaludek, který nikde jinde není k dostání a přesvědčíte se, že je to osvěžující prášek - - udělá vás svěží, mladší a na svět budete s radostí pohlížet.

MŮJ BALSÁM

jest upraven z těch nejlepších kořínků, jež hojí plíce, začátek souchotin, jistě vyhojí kašel, pálení na prsou chladí a plíce hojí. Zkuste, kdož trpíte tou zlou nemocí, mé thé a plícní balsám; mám tisíce poděkování za uzdravení z těch hrozných nemocí.

Přeje si to mít uveřejněné.

Vážená paní Otoupalíková! Gaines, Mich.

Především přijměte můj srdečný pozdrav a též Vám musím poděkovat za Vaše thé, které mně pomohlo; chodila jsem k lékaři a mnoho peněz dala jsem za léky, které mi ale nepomohly, až když ondyno mně přišly noviny, v nichž jsem se dočetla, jak Vám lidé děkují za uzdravení. Ihned jsem Vám dopsala a nezklamala jsem se a odporučuji tudíž všem Vaše plícní thé; Vám pak přeji vše dobré, abyste nadále nebohým trpícím pomáhala.

Vaše přítelkyně Apolena Valášková.

Takovýchto poděkování mám tisíce! — Pište přímo na mne.

Mrs. Frances Otoupalík,

SAMA-VYRABITELKA David City, Nebraska

Pečený citronový pudding.

Pokryj talíř dobrým křehkým těstem, pokryj toto buď zavařenými jahodami neb malinami. Dej do mísky čtyři lžíce strouhané žemličky, neb dortu, dej k tomu strouhanou kůru se dvou citronů, přidej k tomu jeden koflík sladkého mléka a dvě velké lžíce cukru, šťávu z citronů a tři žloutky jeden po druhém, vše dobře promíchej a konečně přimíchej do toho ze třech bílků tuhý sníh, nalej na připravený talíř s ovocem a peč v mírné troubě půl hodiny. Jest dobrý buď studený neb teplý.

Tmavý ovocný dort.

Vem dva koflíky pěkných suchých broskví (neb jablek), nasoč je do tolika vody, by byly pokryté a nech je močit přes noc. — Ráno vodu seeď a ovoce usekej a dej do mísky se dvěma koflíky molassesu vařit, až změknou. Pak odstav a přimíchej k tomu jeden koflík cukru, jeden koflík másla a ještě jeden koflík molassesu; do jedné lžíce vody v koflíku rozmíchej malou lžičku Baking sody a konečně přidej do toho buď muškátovou kuličku aneb trochu nového koření a dva koflíky mouky a peč v mírné troubě. Jest to dort chutný a vydrží vlčný dlouhý čas.

☞ Poučení i zábavu naleznete v každém čísle Česko-Amerického Venkova. Je to časopis, který za odbírání, čtení a uschování stojí.